După moartea lui Saul, care a căzut în propria lui sabie în timpul luptei cu filistineii, un amalecit a fugit să-i vestească aceasta lui David, care era pe atunci prigonit de Saul. Presupunând că David va fi foarte bucuros de vestea adusă, el a hotărât să se dea drept ucigaşul lui Saul, ca să-şi mărească astfel răsplata. Însă, ascultând povestirea născocită de amalecit, cum, la rugămintea lui Saul care ar fi fost rănit, acesta l-a omorât, David îşi smulse hainele şi la fel făcură toţi cei care erau cu el. Ei au plâns şi s-au jeluit şi au postit până seara. Şi i-a spus David tânărului care îi povestise acestea: „De unde eşti?”. Acesta i-a răspuns: „Sunt fiul unui străin amalecit”. Atunci David l-a întrebat: „Cum de nu te-ai temut tu să ridici mâna ca să-l ucizi pe Unsul Domnului?” şi i-a poruncit uneia dintre slugi să-l omoare. În acest timp David a spus: Sângele tău să fie pe capul tău, căci buzele tale au mărturisit împotriva ta, când ai zis: Eu am ucis pe unsul Domnului (II Reg. I, 1-16).

Aşa a fost pedepsit străinul care s-a dat drept ucigaşul lui Saul. El a fost supus unei pedepse crunte, cu toate că Saul făcuse mult rău, fapt pentru care Domnul S-a depărtat de la el şi Saul a ajuns prigonitorul nevinovatului David. Din cuvintele lui David vedem că el se îndoia de adevărul povestirii amalecitului şi nu era convins că acesta era ucigaşul lui Saul; cu toate acestea, l-a condamnat la moarte, considerând vrednic de moarte chiar simplul fapt de a se numi pe sine ucigaş de rege şi a se lauda cu o asemenea faptă.

De câte ori este mai grea, aşadar, şi mai păcătoasă uciderea dreptcredinciosului Uns al lui Dumnezeu? De câte ori este mai mare pedeapsa care trebuie să atârne asupra ucigaşilor ţarului Nikolai al II-lea şi ai familiei sale?!

Spre deosebire de Saul, care s-a depărtat de la Dumnezeu şi care pentru aceasta a fost părăsit de El, ţarul Nikolai al II-lea este modelul evlaviei şi al totalei supuneri în faţa voii lui Dumnezeu.

Primind nu ungerea cu mir veterotestamentară, ci pecetea harică a Duhului Sfânt în taina mirungerii, împăratul Nikolai al II-lea a fost credincios până la sfârşitul vieţii înaltei sale chemări şi şi-a înţeles toată responsabilitatea în faţa lui Dumnezeu. Prin fiecare faptă, împăratul Nikolai al II lea dădea seamă în faţa propriei conştiinţe, „umbla înaintea Domnului”. Blagocestiv nu doar cu numele, ci şi cu faptele în zilele bunăstării sale pământeşti, în zilele de ispită a dovedit o răbdare asemenea răbdării dreptului Iov. Asupra unui asemenea ţar s-au ridicat mâinile criminalilor şi tocmai când, în urma suferinţelor prin care a fost încercat, el s-a curăţit ca aurul în foc, devenind un pătimitor nevinovat în deplinul înţeles al acestui cuvânt.

Crima împotriva ţarului Nikolai al II-lea este cu atât mai cumplită şi mai păcătoasă, cu cât împreună cu el a fost ucisă întreaga sa familie, copiii cu nimic vinovaţi! Astfel de crime nu rămân nepedepsite. Ele strigă la cer şi pogoară mânia lui Dumnezeu asupra pământului. Dacă un străin a fost condamnat la moarte – presupusul ucigaş al lui Saul -, pentru uciderea ţarului patimilor lipsit de apărare şi a familiei sale suferă astăzi întregul popor rus, care a îngăduit această groaznică nelegiuire şi a tăcut când ţarul a fost umilit şi privat de libertate.

Dreptatea lui Dumnezeu ne cere o adâncă recunoaştere a păcătoşeniei faptelor săvârşite şi pocăinţă în faţa memoriei ţarului mucenic.

Amintirea cnejilor nevinovaţi, Sfinţii Boris şi Gleb, a trezit conştiinţa ruşilor în timpul tulburărilor feudale şi i-a ruşinat pe cnejii care începuseră dezbinarea. Sângele Sfântului şi Marelui Cneaz Igor a produs o transformare sufletească în inimile kievenilor şi a unit Kievul şi Cernigovul în cinstirea sfântului cneaz ucis.

Sfântul Andrei Bogoliubski a sfinţit cu sângele său unitatea de stat a Rusiei, instaurată la destul de multă vreme după sfârşitul său mucenicesc.

Cinstirea în întreaga ţară a Sfântului Mihail al Tverului a vindecat rănile de pe corpul Rusiei, pricinuite de luptele dintre Moscova şi Tver.

Proslăvirea Sfântului ţar Dimitrie a luminat conştiinţa ruşilor, le-a împrospătat forţele morale şi, după zdruncinări anevoioase, a dus la renaşterea Rusiei.

Ţarul mucenic Nikolai al II-lea cu familia sa multpătimitoare intră astăzi în rândul acelor pătimitori de chinuri. Crima majoră săvârşită faţă de el trebuie să fie ştearsă prin cinstirea lui arzătoare şi prin proslăvirea nevoinţei sale. În faţa înjositului, Defăimatului şi Chinuitului trebuie să se plece Rusia, aşa cum odinioară s-au plecat kievenii în faţa Cuviosului Cneaz Igor cel martirizat de ei, la fel cum locuitorii Vladimirului şi ai Suzdalului s-au plecat în faţa marelui cneaz ucis, Andrei Bogoliubski! Atunci ţarul patimilor va căpăta îndrăzneală la Dumnezeu şi rugăciunea lui va mântui pământul Rusiei de nenorocirile pe care le îndură.

Atunci Ţarul Mucenic şi cei pătimitori împreună cu el vor deveni noii apărători cereşti ai Sfintei Rusii. Sângele vărsat nevinovat va face Rusia să renască şi o va acoperi cu o nouă slavă!

Versiunea română a textului a apărut în volumul „Predici și îndrumări duhovnicești”, la Ed. Sophia, Bucureşti, 2006

Traducere din limba rusă de Elena Dulgheru.